

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

Nr 19/2013/46-e

WYDANIE SPECJALNE

Co dalej z Prawem o Szkolnictwie Wyższym

16 lipca br został rozesłany do konsultacji projekt nowelizacji Ustawy Prawo o Szkolnictwie Wyższym z ustawowym 30-dniowym terminem nadsyłania uwag

<http://legislacja.rcl.gov.pl/lista/2/projekt/170167/katalog/170172>

(w/w informację przekazywaliśmy członkom „S” w PW na naszą listę adresową; nowelizacja miała być „małą”, korygująca błędy które znalazły się w Ustawie przyjętej 18.03.2011 r), natomiast MNiSW pod wodzą Prof. Barbary Kudryckiej przygotowało praktycznie nowy tekst ustawy – niestety w nowym projekcie nie tylko brak uwzględnienia większości zgłaszanych dotychczas uwag i korekt błędów, a pojawiły się całkiem nowe propozycje zapisów sprzeczne z oczekiwaniami naszego środowiska.

Obecnie zakończył się okres zbierania uwag – przedstawiamy poniżej zestaw wybranych informacji przekazanych nam w ramach prac Krajowej Sekcji Nauki dotyczących proponowanej nowelizacji Prawa o Szkolnictwie Wyższym (GM)

Na stronach Rządowego Centrum Legislacji pojawiały się uwagi nadesłane w ramach konsultacji międzyresortowych nowelizacji Prawa o Szkolnictwie Wyższym:

<http://legislacja.rcl.gov.pl/lista/2/projekt/170167/katalog/170180>

Uwagi nadesłano z bardzo wielu resortów i instytucji – praktycznie z wszystkich uczelni nadzorujących uczelnie różnych typów, a także innych ministerstw i ważnych instytucji „rządowych” (w tym np. Centralnego Biura Antykorupcyjnego, GIOTO, GUS-u, ZUS-u).

Szczególnie zwracamy uwagę na

- bardzo krytyczną opinię samego Rządowego Centrum Legislacji, wskazującą na bardzo liczne błędy legislacyjne w projekcie Minister Kudryckiej.
- korzystną dla nas opinię Ministra Pracy i Polityki Społecznej, który wskazuje, że pozbawienie nas możliwości zawarcia PUZP narusza Konstytucję i umowy międzynarodowe.

W podanym zestawie brak jeszcze wyników konsultacji społecznych i pism z uwagami (w tym KSN i Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego), zgłoszonymi w ich trakcie – pełne teksty tych uwag przedstawiamy poniżej.

**Opinia Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie
wyższym oraz niektórych innych ustaw
(w wersji z dnia 16 lipca 2013 r.)**

Uwagi wstępne

Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego przedstawia propozycje kolejnych zmian w ustawie *Prawo o szkolnictwie wyższym* (dalej: ustawa, P.S.W.) niespełna dwa lata po poprzedniej gruntownej i – w wielu punktach – błędnej nowelizacji. Naturalne jest oczekiwanie, że przy tej okazji zostaną skorygowane liczne błędne lub nieprzemyślane regulacje zawarte w znowelizowanej ustawie, a niektóre z nich – niemożliwe do naprawienia – będą wręcz wykreślone. Z przykrością informujemy o doznanym zawodzie – do starych błędów dołączono nowe, a zakres proponowanych zmian doprawdy zdumiewa.

Z dezaprobatą przyjmujemy tryb i czas przekazywania do konsultacji społecznych przedstawionego projektu ustawy. Tradycyjnie w uczelniach wyższych okres od połowy lipca do połowy września to czas na konferencje, wyjazdy zagraniczne, urlopy i – zwłaszcza w przypadku działaczy związkowych KSN, którzy niemal bez wyjątku pracują społecznie – badania naukowe. Tymczasem Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego ogłasza projekt ustawy w połowie lipca i prosi o opinię w możliwie krótkim terminie.

KSN NSZZ „Solidarność” podtrzymuje swoją wcześniejszą opinię – potwierdzoną ponowną uważną analizą, że zamiar wprowadzenia kolejnej, zasadniczej nowelizacji jest nieuzasadniony.

Pragniemy zwrócić przy tym uwagę, że niestabilność prawa regulującego funkcjonowanie uczelni wyższych jest jedną z trzech zasadniczych przyczyn, które obniżają sprawność ich funkcjonowania. Dwie kolejne to: niestabilność finansowania i odejście od ładu płacowego 3:2:1:1 oraz wejście w konflikt ze społecznością uczelni wyższych reprezentowaną przez związki zawodowe. Jest to także jedna z głównych przyczyn zapaści badań naukowych i rozwojowych w Polsce odnotowanej w raporcie NIK z jesieni 2012 r.

Widzimy też niekonsekwencje w działaniu MNiSW. W kwietniu 2012 r. został powołany Zespół do spraw zmian przepisów prawnych w zakresie szkolnictwa wyższego pod kierunkiem Wiceminister Prof. Darii Lipińskiej-Nałęcz. Zastanawia nas brak w przedstawionym projekcie wniosków z prac tego zespołu, który miał przecież przygotować propozycje nowelizacji wybranych przepisów ustawy P.s.w. Nie jesteśmy natomiast zaskoczeni faktem niezaproszenia przedstawicieli związków zawodowych do uczestnictwa w tym zespole.

Ubolewamy nad brakiem projektów rozporządzeń wykonawczych (wbrew przepisowi § 13 *Zasad techniki prawodawczej*). Już ten fakt sprawia, że końcowa opinia dotycząca przedstawionego projektu ustawy nie mogła być pozytywna, ale mimo to rzetelnie oceniliśmy przedłożony projekt.

Jednocześnie stwierdzamy, że przedłożony projekt ustawy nowelizującej P.s.w. wprowadza tak wiele zmian do ponad 100 artykułów tej ustawy (liczącej ok. 300 artykułów), że narusza to jej spójność oraz czyni nowelizowaną ustawę nieprzejrzystą i nieczytelną. Z tego względu – mając również na uwadze fakt wielokrotnego jej nowelizowania w ostatnich latach – projekt nie nadaje się do procedowania z przyczyn formalnych, a mianowicie naruszenia § 84 *Zasad techniki prawodawczej*, który brzmi: „Jeżeli zmiany wprowadzane w ustawie miałyby być liczne albo miałyby naruszać konstrukcję lub spójność ustawy albo gdy ustawa była już poprzednio wielokrotnie nowelizowana, opracowuje się projekt nowej ustawy”.

Poniżej przedstawiamy stanowisko KSN NSZZ „Solidarność” odnoszące się do meritum przedłożonego projektu w układzie rzeczowym.

Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy

Podstawowe pytanie, które niepokoi KSN NSZZ „Solidarność” brzmi: Dlaczego Rząd wnioskuje o pozbawienie związków zawodowych prawa do bezpośrednich rozmów i rokowań (zwłaszcza płacowych) z rzeczywistym dysponentem środków finansowych – Ministrem Nauki i Szkolnictwa Wyższego?

Zgodnie z dotychczas obowiązującym art. 152 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym* (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r., poz. 572 ze zm.) ponadzakładowy układ zbiorowy pracy dla cywilnych pracowników uczelni publicznych ze strony pracodawców zawiera minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego. Według art. 152 ust. 2 materię układu określa art. 151 ust. 1 w/w ustawy. Projekt nowelizacji uchyla art. 152 ust. 1 i 2, co jest sprzeczne z Konstytucją RP, która w swoim art. 59 ust. 2 wyraźnie daje związkom zawodowym oraz

pracodawcom i ich organizacjom prawo do rokowań, w szczególności w celu rozwiązywania sporów zbiorowych, oraz **prawo do zawierania układów zbiorowych pracy** i innych porozumień.

Dodajmy, za Wiesławem Skrzydło (Komentarz do art. 59 Konstytucji RP, LEX/el. 2013), co następuje:

„Wśród ogromnej różnorodności form organizacyjnych powstających w oparciu o wolność zrzeszania się szczególna rola, poza partiami politycznymi, których liczba wprawdzie jest duża, ale które skupiają niski procent obywateli, przypada związkom zawodowym, organizacjom społeczno-zawodowym rolników i organizacjom pracodawców, a więc różnym zrzeszeniom działającym w sferze ekonomicznej i produkcyjnej. Dlatego też tego rodzaju organizacjom poświęca Konstytucja odrębny artykuł, a także dotyczy ich ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854 z późn. zm.). Szczególna rola tych organizacji wynika z tego, że są to partnerzy społecznego dialogu, o których wspomina art. 20 Konstytucji. O związkach zawodowych i ich roli wspomina także art. 12 Konstytucji traktujący o pluralizmie związkowym. Partnerami tego dialogu są, obok związków zawodowych, także organizacje społeczno-zawodowe rolników (dotyczy ich ustawa z dnia 7 kwietnia 1989 r. o związkach zawodowych rolników indywidualnych; Dz. U. Nr 20, poz. 106 z późn. zm.), a także organizacje pracodawców (dotyczy ich ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców; Dz. U. Nr 55, poz. 235 z późn. zm.).

Szczególny charakter organizacji regulowanych w **art. 59** wynika stąd, że zostały one wyposażone w prawo do rokowań, do zawierania układów zbiorowych i innych porozumień. Działania tych organizacji dotyczą zatem życiowych problemów milionowych rzesz ludzi pracujących w gospodarce narodowej”.

Zdaniem KSN NSZZ „Solidarność” proponowane rozwiązanie, zamykające drogę do możliwości zawarcia PUZP przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego ze związkami zawodowymi, jest sprzeczne z Konstytucją RP i narusza wiążące Polskę postanowienia umów międzynarodowych, w tym konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy, w których akcentuje się doniosłą rolę układów zbiorowych pracy. W tym zakresie szersze stanowisko KSN, które podtrzymujemy, zostało przedstawione w opinii z dnia 20 grudnia 2012 r. na temat projektu założeń do recenzowanej ustawy (<http://legislacja.rcl.gov.pl/dokument/101726>).

W wydanym przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego komentarzu do P.S.W. znajdujemy następujące passusy, odnoszące się do art. 152, autorstwa Prof. Waleriana Sanetry – Prezesa Sądu Najwyższego, Przewodniczącego Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych, który w ten sposób omówił zagadnienie zdolności układowej ministra:

Przepisy art. 152 wprowadzają pewne modyfikacje w zakresie zawierania układów zbiorowych pracy i wydawania regulaminów wynagradzania w stosunku do rozwiązań przyjętych w kodeksie pracy w jego dziale jedenastym (układy zbiorowe pracy) oraz w jego art. 772 (regulamin wynagradzania). Modyfikacje te dotyczą tylko uczelni publicznych, natomiast możliwość zawierania zakładowych i ponadzakładowych układów zbiorowych pracy na uczelniach niepublicznych oraz wydawania na nich regulaminów wynagradzania wynika w całości i bezpośrednio z przepisów kodeksu pracy. Zasadnicza modyfikacja dotyczy uczelni publicznych i polega na tym, że stroną ponadzakładowego układu zbiorowego pracy może być właściwy minister, a nie organizacja pracodawców zrzeszająca uczelnie publiczne. Należy to rozumieć w ten sposób, że **w przypadku uczelni publicznych ponadzakładowy układ zbiorowy pracy może zawrzeć tylko taki minister, natomiast nie może go zawrzeć organizacja pracodawców zrzeszająca uczelnie publiczne, nawet gdyby taka organizacja istniała lub została w przyszłości utworzona** (W. Sanetra, [w:] *Prawo o szkolnictwie wyższym. Komentarz*, red. nauk. W. Sanetra, M. Wierzbowski, Wyd. MNiSW, Warszawa 2013, s. 361).

Stronę dalej czytamy natomiast: *Ponadzakładowy układ zbiorowy pracy – zawierany przez właściwego ministra – określa tylko sprawy, o których mowa w art. 151 ust. 1 p.s.w., a więc ujęte w nim kwestie wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych na uczelni publicznej. Poza tym zakresem **ponadzakładowy układ zbiorowy pracy może być zawarty na ogólnych, kodeksowych zasadach, a więc korzystniejsze rozwiązania dla pracowników uczelni publicznej mogą być wprowadzone w wyniku porozumienia (zawarcia układu) przez organizacje pracodawców skupiających uczelnie publiczne i ponadzakładowe organizacje związkowe*** (tamże, s. 362).

Jest jasne dla każdego uważnego czytelnika, że komentarz prof. W. Sanetry wyraża **dwie przeciwstawne poglądy** (patrz fragmenty tekstu zaznaczone powyżej tłustym drukiem) – albo układ ponadzakładowy może zawierać w obowiązującym stanie prawnym tylko minister, albo jest też możliwość zawarcia go na zasadach ogólnych. Fakt, że materia prawna dotycząca PUZP jest najwyraźniej tak niejasna, że nawet profesor nauk prawnych i jednocześnie Prezes Sądu Najwyższego ma kłopot z jej ogarnięciem, jest zdaniem KSN NSZZ „Solidarność” nadzwyczaj niepokojący.

KSN NSZZ „Solidarność” wyraża stanowczy sprzeciw wobec zamierzonego pozbawienia związków zawodowych – działających w imieniu wszystkich pracowników – możliwości negocjowania ponadzakładowego układu zbiorowego pracy dla pracowników uczelni publicznych.

Wnosimy o nadanie analizowanym przepisom następującego brzmienia:

1) art. 151 – zasadniczo bez zmian (jedynie z doprecyzowaniem, iż minister określa nie tylko wysokość minimalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego na poszczególnych stanowiskach, lecz także wysokość maksymalnej stawki – zob. dalsze uwagi do nowelizacji);

2) art. 152:

– ust. 1 – bez zmian;

– ust. 2 – skreślić (zakres postanowień układu zbiorowego pracy określają przepisy art. 240 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, tekst jednolity: Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 ze zm.);

– ust. 3 – bez zmian.

Sprawy pracownicze

1. Stabilność zatrudnienia.

KSN NSZZ „Solidarność” śledząc proponowane zmiany zauważa z przykrością, że nie obejmują one koniecznych do naprawienia błędów znowelizowanej w marcu 2011 r. ustawy, takich jak zawarte w art. art. 84, 120, 124, 125, 127, 132, 134, 151 i 152 oraz w przepisach przejściowych w art. art. 23 i 23a. Przepisy te – często niejednoznaczne – dotyczą szeroko pojętej stabilności zatrudnienia nauczyciela akademickiego. Brak także próby naprawienia błędów części dotyczącej stopni i tytułów. Proponowane zmiany nie obejmują również poprawy finansowania szkół wyższych, systemu naprawy autonomii uczelni (są natomiast kolejne propozycje tę autonomię ograniczające) i uczestnictwa społeczności akademickiej w zarządzaniu instytucjonalnym i finansowym oraz innych problemów wymagających jasnych uregulowań prawnych, w tym kwestia wynagrodzeń kadry akademickiej.

Natychmiastowej zmiany wymaga, naszym zdaniem, art. 125 P.S.W. Powinien on mieć następujące brzmienie:

Stosunek pracy z mianowanym nauczycielem akademickim może być rozwiązany również z innych ważnych przyczyn, po uzyskaniu zgody organu kolegialnego wskazanego w statucie uczelni.

Obecne sformułowanie art. 125 umożliwia zwolnienie każdego mianowanego nauczyciela akademickiego, co zupełnie wypacza sens i istotę mianowania. Do masowych zwolnień (około 30 nauczycieli, w tym kilku profesorów tytułarnych) wykorzystujących ten właśnie przepis doszło np. w Uniwersytecie Medycznym w Łodzi.

2. Ocena okresowa nauczycieli akademickich

Nieuzasadnione jest wprowadzenie do ustawy upoważnień do wydawania rozporządzenia określającego sposób i tryb dokonywania oceny okresowej nauczycieli akademickich.

Można znaleźć tylko jeden powód – w procesie oceny nauczyciela akademickiego należałoby zapewnić nauczycielowi akademickiemu ochronę jego godności i dobrego imienia. Czy ten problem jest przez Ministerstwo dostrzegany?

Wnosimy o odrzucenie w całości proponowanego art. 132 ust. 5, który ma stanowić delegację do wydania rozporządzenia dotyczącego oceny okresowej nauczycieli akademickich.

Zwracamy uwagę, że proponowana regulacja stanowi dalsze ograniczenie samorządności i autonomii uczelni wyższych.

3. Urlopy dla poratowania zdrowia

Regulacje proponowane w zmienianym art. 134 ust. 1 i 5 są nieprecyzyjne. Nie wiadomo, czy chodzi o nieprzerwane zatrudnienie (ust. 1), czy też na te okresy mogą składać się kolejne zatrudnienia na czas określony. Z kolei pozostawienie obecnego brzmienia przepisów ograniczyłoby grono osób korzystających z tych urlopów tylko do pracowników mianowanych, co nie jest zasadne.

4. Podstawy zatrudnienia i uprawnienia pracownicze pracowników zatrudnionych na stanowiskach kustosza i starszego bibliotekarza w okresie obowiązywania ustawy o szkolnictwie wyższym z 1990 r.

KSN NSZZ „Solidarność” wnosi o **definitywne uregulowanie spraw związanych z uprawnieniami pracowników zatrudnionych na stanowiskach: starszego kustosza, kustosza bibliotecznego, asystenta bibliotecznego, adiunkta bibliotecznego i starszego bibliotekarza przed dniem 1 września 2006 r.** Sprawa ciągnie się od wielu lat i była m.in. przedmiotem interwencji Rzecznika Praw Obywatelskich oraz interpelacji poselskich. Po podjęciu przez Sąd Najwyższy uchwały z dnia 18 stycznia 2013 r. (sygn. akt II PZP 7/12) powróciły w uczelniach tendencje do pozbawiania tych pracowników urlopu w podwyższonym wymiarze 36 dni. Problem wynika z wadliwości legislacyjnej przepisu art. 264 ust. 7 P.s.w., który brzmi: „Osoba zatrudniona przed dniem wejścia w życie ustawy na stanowiskach: starszego kustosza i starszego dokumentalisty dyplomowanego, kustosza i dokumentalisty dyplomowanego, adiunkta bibliotecznego i adiunkta dokumentacji i informacji naukowej, asystenta bibliotecznego i asystenta dokumentacji i informacji naukowej, kustosza bibliotecznego, starszego bibliotekarza i starszego dokumentalisty na podstawie mianowania pozostaje mianowana na tym stanowisku i na tych samych zasadach”. Przepis ten daje możliwość różnej interpretacji pojęcia „zasad” i sporu, czy mieści się w nich prawo do 36-dniowego urlopu wypoczynkowego.

Dotychczasowe orzecznictwo sądowe oraz poglądy doktryny były zgodne, iż wymienieni wyżej pracownicy zachowują nie tylko mianowanie jako podstawę zatrudnienia, ale również uprawnienia urlopowe. Po podjęciu przez Sąd Najwyższy wspomnianej uchwały w różnych uczelniach rektorzy próbują pozbawić pracowników prawa do 36-dniowego urlopu. Występują także wątpliwości, czy pracownik, który awansował np. ze stanowiska starszego bibliotekarza na stanowisko kustosza bibliotecznego już po dniu 1 września 2006 r. zachowuje mianowanie i uprawnienia urlopowe, czy nie.

Powyższa sytuacja nie jest w ogóle przedmiotem zainteresowania ze strony Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego i nie jest objęta projektem nowelizacji, choć – jak pokazało życie – nowela taka jest pilnie potrzebna.

W związku z tym **KSN proponuje nowelizację przepisu art. 264 ust. 7 P.s.w.** poprzez dodanie na jego końcu następujących zdań: „Wymienieni pracownicy zachowują w szczególności prawo do urlopu wypoczynkowego w zwiększonym wymiarze. Dotyczy to również pracowników, którzy po wejściu w życie ustawy awansowali na wyższe stanowisko w grupie pracowników bibliotecznych, dokumentacji i informacji naukowej”.

Ponadto w ustawie nowelizującej proponujemy dodanie przepisu przejściowego, zobowiązującego rektorów do uporządkowania ciągnących się od lat kwestii statusu pracowniczego wymienionej grupy pracowników: „W terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy rektorzy doręczą pracownikom, o których mowa w art. 264 ust. 7 P.s.w. akty mianowania oraz pisemne potwierdzenia warunków pracy, w tym wymiaru urlopu wypoczynkowego”.

5. Rzecznicy dyscyplinarni

KSN NSZZ „Solidarność” uważa za niepotrzebne powoływanie rzeczników dyscyplinarnych Ministra (art. 145) i konwentu rzeczników ministra (art. 145a). Nie widzimy też potrzeby zmian i uzupełnień w poprzedzających artykułach 140-144. Nie sposób oprzeć się wrażeniu, że w tym zakresie projekt ma na celu ograniczenie samorządności uczelni na rzecz wzmocnienia kompetencji Ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego.

System finansowania szkół wyższych

1. Stabilny system finansowania szkolnictwa wyższego i wynagrodzenia pracowników

W projekcie ustawy brak zagwarantowania wzrostu nakładów z budżetu państwa na szkolnictwo wyższe w celu osiągnięcia wymogów Strategii *Europa 2020*, tj. nakładów w wysokości 2% PKB. Próżno szukać w przedłożonym do zaopiniowania projekcie nowelizacji P.s.w. jakichkolwiek propozycji budowania stabilnego systemu finansowania szkół wyższych, w tym zwiększenia poziomu finansowania ze środków publicznych i określenia sposobu jego wzrostu oraz dystrybucji.

W dalszym ciągu brak w art. 151 ust. 1 pkt 1 ustawy odniesienia miesięcznego wynagrodzenia **zasadniczego** (nie przeciętnego) pracowników uczelni publicznych, finansowanych z budżetu państwa, do **przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w sektorze przedsiębiorstw**. Utrzymuje się odniesienie wynagrodzeń pracowników uczelni do tzw. kwoty bazowej, która w 2001 r. była ustalona na poziomie przeciętnego wynagrodzenia krajowego, a obecnie nie ma żadnego związku z aktualną sytuacją gospodarczą i poziomem wynagrodzeń w kraju. KSN NSZZ „Solidarność” postuluje od wielu lat powrót do kształtowania płac na uczelniach w relacji do średniej płacy w gospodarce narodowej. Nie ma żadnej woli władz ministerialnych rozwiązania tej kwestii. Jest to niezrozumiałe – w nowelizacji P.s.w. z roku 2011 zniesiono bowiem zupełnie stabilność zatrudnienia, nawet w

grupie profesorów tytularnych. Zawód nauczyciela akademickiego stał się profesją wysokiego ryzyka. Wydawałoby się, że w tej sytuacji konieczne są radykalne podwyżki wynagrodzeń – powrót do sformułowania art. 151 uwzględniającego oryginalną intencję tzw. „ładu płacowego” 3:2:1:1 (być może w zmodyfikowanej wersji, np. 3:2:1:1.25) byłby tu najzupełniej zasadny. Wydaje się jednak, że MNiSW woli używać wyłącznie *kija* zamiast klasycznej kombinacji *kija i marchewki*.

KSN NSZZ „Solidarność” opowiada się też z całą mocą za poprawieniem błędu popełnionego podczas nowelizacji ustawy P.S.W. w marcu 2011 – za określeniem nie tylko minimalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego na danym stanowisku, ale i maksymalnej. Argumenty, że najlepsi powinni zarabiać więcej, są bałamutne. KSN dysponuje informacjami, że bywa dokładnie odwrotnie – i to na najlepszych polskich uczelniach.

2. Finansowanie uczelni niepublicznych

Projekt zakłada dostęp uczelni niepublicznych do środków finansowych, o których jest mowa w art. 94 ustawy. KSN NSZZ „Solidarność” jest zdecydowanie przeciwna finansowaniu uczelni niepublicznych ze środków publicznych. Uczelnie niepubliczne – słabe kadrowo, niezdyscyplinowane (znane są trudności w rozliczaniu środków finansowych otrzymywanych przez nie na stypendia od MNiSW), prezentujące niski poziom naukowy – nie dojrzały jeszcze do pomocy publicznej.

Obecne kierownictwo Resortu przeznacza coraz większe środki na pomoc dla uczelni niepublicznych, uniemożliwiając w ten sposób ich komasację i wyłonienie – w wyniku naturalnego procesu konkurencji – niewielkiej liczby zdrowych instytucji akademickich, o zróżnicowanym profilu kształcenia, zgodnym z rozumieniem idei uniwersytetów. Ich obecna liczba (ponad 300) jest zbliżona do liczby uczelni prywatnych w roku 2008. Zwracamy także uwagę, że przy braku zwiększenia finansowania z budżetu państwa i ustawowej nierówności w zasadach ustalania odpłatności za studia pomiędzy uczelniami publicznymi i niepublicznymi, decyzja o finansowaniu uczelni prywatnych nieuchronnie doprowadzi do upadku wielu uczelni publicznych. Będzie to współczesna egzemplifikacja działania prawa Kopernika: „*Liche uczelnie wypierają lepsze*”.

Uwagi dotyczące kształcenia

1. Minima kadrowe

Wyróżnikiem kształcenia na poziomie wyższym powinno być ściśle jego połączenie z prowadzoną w danej jednostce działalnością twórczą (nauka, badania, rozwój, dzieła artystyczne czy techniczne). O prawie do prowadzenia przez podstawową jednostkę organizacyjną uczelni określonych studiów powinny decydować: posiadanie warunków do prowadzenia tej działalności oraz jej jakość, a nie – jak błędnie określono to w analizowanym projekcie – ich profil. Klasyfikacja dopuszczonego stopnia prowadzonych studiów nie może być mylona z klasyfikacją dotyczącą profilu kształcenia. Zarówno kierunki kształcenia ogólnoakademickie, jak i praktyczne, a w szczególności – prowadzone od drugiego stopnia kształcenia, powinny być ściśle powiązane z działalnością twórczą danej jednostki. Nie możemy zgodzić się na postawione w definicji profilu praktycznego wymaganie (dodany art. 2 ust. 1 pkt 18ea), aby zajęcia warsztatowe (co przez nie należy rozumieć?) mogły być prowadzone jedynie przez osoby, które nabyły doświadczenie zawodowe poza uczelnią – wymaganie to może wykluczyć wielu pracowników uczelni posiadających praktyczne doświadczenie np. z obszaru nauk medycznych (jeżeli było zdobyte w klinice, która przecież jest jednostką uczelni), sztuki, czy nawet z obszaru techniki. Co więcej, wprowadzono w stosunku do tej grupy pracowników możliwość zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy (art. 9a ust. 1), bez podania jego konkretnego minimalnego wymiaru. To kolejna nieprecyzyjna i niekorzystna zmiana rozszerzająca (dla studiów drugiego stopnia i jednolitych magisterskich – art. 9a ust. 2) tzw. zastępowalność - osoby te mogą zastąpić pracowników ze stopniem i tytułem naukowym niezbędnym do uzyskania w danej jednostce odpowiedniego minimum kadrowego (2 magistrów ma równoważyć 1 doktora, a 2 doktorów 1 profesora). Może należy postawić przewrotne pytanie: co z obszarem nauk podstawowych, czy tam również będzie profil praktyczny, np. absolwent profilu zawodowego matematyki z trzymiesięczną praktyką liczenia?

2. Rola efektów kształcenia

W proponowanej nowelizacji art. 9 ust. 2 P.S.W. zaproponowano zmianę formy prawnej, w jakiej minister upublicznia wzorcowe efekty kształcenia – z rozporządzenia na komunikat. Dodatkowo usunięto z art. 11 ust 1 i 2 pierwotną rolę, jaką przypisywano tym efektom. Otwartym pozostaje zatem pytanie: W jakim celu minister chce w formie komunikatu publikować te informacje? Może zatem w ogóle należy zrezygnować z publikowania na mocy

ustawy wzorcowych efektów kształcenia, a jeżeli mają być dostępne jako „przykładowe efekty wzorcowe”, to powinny być one zweryfikowane, np. przez RGNiSzW lub PKA.

3. Zaliczanie efektów kształcenia

W art. 170f, 170g oraz 170h proponuje się zaliczanie efektów kształcenia kandydatom spełniającym pewne kryteria. KSN NSZZ „Solidarność” z niepokojem przyjmuje próby ułatwienia ukończenia studiów kolejnym grupom studentów – obawiamy się dalszego obniżenia poziomu absolwentów oraz rangi wykształcenia wyższego.

KSN NSZZ „Solidarność” zauważa, że powielany jest typowy systemowy błąd organizacji szkolnictwa wyższego w naszym kraju. Próbuje się wymusić jakość kształcenia porównywalną z poziomem krajów UE, nie przeznaczając na nią porównywalnych środków finansowych. Jeżeli zamierzamy kształcić na odpowiednim poziomie, to w pierwszej kolejności należy określić jego warunki i wymagania, a następnie skalkulować potrzeby finansowe takiej realizacji. Słuszny zamiar podniesienia jakości studiów o profilu praktycznym wymaga warunków, których nie ma do jego wdrożenia tj. znacznie wyższego finansowania studiów o tym profilu. Jeżeli nas nie stać na odpowiednie nakłady, należy to otwarcie przedstawić i wyciągnąć wnioski, uwzględniając krajowe priorytety. Zaś zjawisko niżu demograficznego powinno zostać wykorzystane dla poprawy jakości kształcenia poprzez np. możliwość zmniejszenia liczby grup studenckich na wszystkich rodzajach zajęć dydaktycznych.

Instytucje i organy

1. Osobowość prawna KRASP i KRZSP

Mimo negatywnych uwag dotyczących nadaniu osobowości prawnej KRASP oraz KRZSP zgłaszanych nie tylko przez KSN NSZZ „Solidarność”, ale także przez Rządowe Centrum Legislacji proponuje się uzupełnienie przepisu art. 54 ust. 1 i 2 P.s.w. o zdania: „Konferencja Rektorów ... posiada osobowość prawną”. Brak w uzasadnieniu wyjaśnienia zasadności takiej regulacji. W jakim więc celu jest ona wprowadzana? Czyżby konferencje rektorów, tworząc fundacje chciałyby przestać reprezentować opinie społeczności akademickiej, a reprezentować opinie osób fizycznych tworzących te konferencje? Czy to kolejny krok odbierający społeczności akademickiej autonomię w zarządzaniu w swojej uczelni?

KSN NSZZ „Solidarność” z całą mocą podkreśla, że nie ma takiej potrzeby, gdyż zakres uprawnień KRASP wynikający z art. 55 P.S.W. tego nie uzasadnia.

2. Ograniczenie autonomii i dotychczasowych kompetencji Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Wprowadzone regulacje uszczegóławiające działalność Rady Głównej, nie tylko że paraliżują jej działanie (jak np. ma wyglądać proces opiniowania, jeżeli Rada nie działa poprzez Komisje?), ale ograniczają przejrzystość jej działania – bowiem posiedzenia Prezydium są na mocy ustawy zamknięte dla pozostałych członków Rady. Należy przywrócić autonomię i demokratyczne wybory środowiskowe członków Rady oraz ograniczyć rolę pracodawców (np. w opiniowaniu wniosków o nadawanie uprawnień akademickich). Stąd konieczny powrót do wersji przepisów sprzed nowelizacji w marcu 2011 r. Uważamy, że należy dokonać jak najszybszych zmian prawnych przywracających podmiotowość Rady w stosunku do reprezentowanych środowisk nauki i szkolnictwa wyższego. Obecnie przepis art. 46 ust. 1 pkt 1 P.S.W. nie zapewnia, że zgodnie z art. 45 ust. 1 Rada będzie „wybieralnym organem przedstawicielskim nauki i szkolnictwa wyższego”, gdyż nie gwarantuje obecności w Radzie przedstawicieli nauczycieli akademickich ze stopniem doktora, a ponadto zgodnie z obowiązującym trybem ich wyboru przez Konferencje Rektorów, pozbawiono tę grupę nauczycieli wpływu na wybór swoich przedstawicieli do Rady.

W konsekwencji w składzie RGNiSW może zabraknąć przedstawicieli najliczniejszej grupy nauczycieli akademickich jaką są doktorzy. Klóci się to z powszechnie przyjętymi zasadami demokratycznej reprezentacji całego środowiska w ciałach przedstawicielskich. Będzie to wydarzenie bez precedensu, przekreślające wieloletni dorobek tej grupy nauczycieli akademickich, wpływające na pozycję i funkcjonowanie nowej Rady.

Zwracamy uwagę, że obowiązujące unormowania są asymetryczne. Pracodawcy są bowiem pełnoprawnymi członkami, a przedstawiciele pracowników – związki zawodowe – mogą jedynie uczestniczyć w posiedzeniach plenarnych Rady jako obserwatorzy z głosem doradczym. Brak w składzie Rady równoprawnych przedstawicieli pracowników dyskryminuje stronę pracowniczą i jej przedstawicielstwo – reprezentatywne związki zawodowe. Uważamy ten fakt za uwłaczający konstytucyjnym zasadom demokratycznego państwa prawa.

KSN NSZZ „Solidarność” z całą mocą podkreśla, że podstawą dla prawidłowego funkcjonowania systemu szkolnictwa wyższego jest autonomia i samorządność uczelni oraz demokratyzacja jej struktur. W naszym przekonaniu odnosi się to przede wszystkim do roli Rady Głównej jaką odgrywa ona w systemie szkolnictwa wyższego i zagwarantowania reprezentowania w jej strukturze nauczycieli akademickich z wszystkimi stopniami i tytułami naukowymi.

3. Wylanianie ciał kolegialnych

Wprowadzenie zasady wylaniania ciał kolegialnych na drodze powoływania (np. PKA), czy reprezentowania innych kolegialnych podmiotów (np. RGNiSzW) w pierwszym przypadku **narusza gwarantowaną niezależność nauki od polityki**, a w drugim – **nie gwarantuje w pełni przedstawicielskiego charakteru tych organów**. W stosunku do członków Polskiej Komisji Akredytacyjnej nie uzasadniono w uzasadnieniu przedłożonego projektu noweli wprowadzenia możliwości jednoczesnego członkostwa w Komitecie Ewaluacji Jednostek Naukowych.

Stopnie i tytuły

W ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 z późn. zm.) dodaje się w art. 28 po ust. 3 ust. 3a i 3b w brzmieniu: „3a. W przypadku powzięcia wiadomości o możliwości naruszenia przez kandydata do tytułu profesora praw autorskich Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej zwraca się do Centralnej Komisji o dołączenie do wniosku opinii Komisji do spraw etyki w nauce przy Polskiej Akademii Nauk.”

Nie jest dla nas oczywiste, że taka procedura ma sens. Komisja ds. etyki nie może posiadać kompetencji do analizowania spraw o naruszenie praw autorskich. Bardziej celowe wydaje się, aby Prezydent RP zwrócił się bezpośrednio do CK o wyjaśnienie kwestii plagiatu.

Uwagi końcowe

Wielkim problemem środowiska akademickiego w Polsce jest odejście od autonomii: w zarządzaniu, w zatrudnianiu, w prowadzeniu badań naukowych, w kształceniu i obniżenie rangi uczelni – uniwersytetu. Opiniowany dokument nie zawiera żadnych propozycji powrotu do autonomii, a nawet wprowadza jej dalsze ograniczenia.

W świetle powyższych uwag, przedłożony do zaopiniowania projekt ustawy o *zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz o niektórych innych ustaw* uważamy za niepotrzebny i szkodliwy.

To czego potrzebują uczelnie publiczne po permanentnej rewolucji prawnej w szkolnictwie wyższym od 2010 r., to stabilizacja prawna i oczyszczenie ram prawnych ich funkcjonowania z oczywistych niedorzeczności i niedociągnięć.

Podsumowując: KSN NSZZ „Solidarność” negatywnie opiniuje przedstawiony projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (w wersji z dnia 16 lipca 2013 r.).

Przewodniczący KSN NSZZ „Solidarność”
Prof. Edward Malec

**Uchwała nr 503/2013
Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego
z dnia 20 sierpnia 2013 roku**

**dotycząca projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym
oraz o zmianie niektórych innych ustaw**

Po rozpatrzeniu, na wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 17 lipca 2013 r. (pismo DS.6000.79.2013.2.SP), projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz o zmianie niektórych innych ustaw, stosownie do art. 45, ust. 3 pkt. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku - Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164 poz. 1365, z późn. zm.), Rada zgłasza następujące uwagi:

Rada zdecydowanie sprzeciwia się projektom przepisów z art. 45 i art. 46 ingerujących w jej autonomię.

Rada podtrzymuje swoją opinię wyrażoną w uchwale nr 423/2012 z dnia 18 grudnia 2012 r. dotyczącej projektu założeń do projektu ww. ustawy, że dokonywanie nowelizacji ustaw dotyczących szkolnictwa wyższego powinno być poprzedzone przyjęciem wieloletniego programu rozwoju tego sektora. Chociaż niektóre kierunki zmian wprowadzanych przez nowelizację można uznać za pożądane, to jednak wobec braku takiego programu Rada uważa projekt opiniowanej nowelizacji za niespełniający oczekiwań społeczności akademickiej, wyrażonych m.in. w apelu Rady do Rządu i Parlamentu RP z dnia 10 stycznia 2013 roku oraz wspólnego apelu Rady, KRASP i KRZASP do Parlamentu i Rządu RP z dnia 11 stycznia 2013 roku.

W opinii Rady zarówno obowiązująca ustawa, jak i zaprojektowana jej nowelizacja, nie uwzględniają w dostatecznym stopniu różnorodności uczelni – zróżnicowania ich misji, strategii rozwoju i uwarunkowań funkcjonowania. Szczegółowe, zbiurokratyzowane i zuniwersalizowane regulacje, powodują, że system szkolnictwa wyższego staje się niespójny, gdyż de facto zwiększa władzę ministra i ogranicza uczelniom swobodę kształtowania własnej drogi rozwoju, przy jednoczesnym wymaganiu, aby uczelnie taką drogę autonomicznie definiowały i brały odpowiedzialność za jej realizację.

Dalsze uwagi odnoszą się do znowelizowanych i nowych przepisów, co do których Rada wnosi uwagi i zastrzeżenia. Nie odniesiono się do nieuwzględnionych w nowelizacji kwestii wniesionych przez Radę w ramach prac Zespołu ekspertów ds. nowelizacji aktów prawnych (powołanego przez Ministra NiSW) oraz przedstawionych w opinii Rady dotyczącej projektu założeń do nowelizacji ustawy. Do projektu ustawy nie dołączono projektów rozporządzeń wykonawczych, wobec czego Rada nie może wyrazić konkluzywnej opinii dotyczącej części istotnych przepisów.

**DZIAŁ I: System szkolnictwa wyższego
Rozdz. 1: Przepisy ogólne**

Art. 2 ust. 1

- Definicje zawarte w pkt 18ea i 18eb dotyczące profili studiów są nieprawidłowe, gdyż utożsamiają profil z modułami kształcenia, a nie, jak powinno być, z kierunkami studiów. Ponadto w definicji profilu praktycznego zakłada się, że „zajęcia warsztatowe” są prowadzone przez „osoby posiadające doświadczenie zawodowe zdobyte poza uczelnią” oraz że moduły zajęć w profilu ogólnoakademickim są „powiązane z realizowanymi w uczelni badaniami naukowymi” – są to zapisy nieracjonalnie ograniczające.
- Definicja efektów kształcenia sformułowana w pkt. 18n jest niemal tożsama z definicją z punktu 18c. Należy pozostawić tylko jedną z tych definicji.
- Definicja w pkt 18o dotycząca potwierdzania efektów uczenia się jest niejasna i ograniczająca; powinno się ją uprościć i uogólnić.

Art. 9 ust. 2

- W konsekwencji tego przepisu wzorcowe efekty kształcenia byłyby ogłaszane przez ministra w formie komunikatu w BIP, a nie jak dotychczas w rozporządzeniu po zaopiniowaniu przez Radę. W związku z projektowanym przepisem zmieniona zostaje rola wzorcowych efektów kształcenia w wymaganiach związanych z uprawnieniami do

prowadzenia kierunków studiów (art. 11 ust. 1 i 2). Projektowane zmiany przepisów spowodują, że wzorcowe efekty kształcenia przestaną spełniać pierwotnie założoną rolę.

(W tym kontekście Rada przypomina o swoim – nieuwzględnionym – postulatcie: zmiany nazwy z „wzorcowe efekty kształcenia” na „przykłady dobrych praktyk”, z uwzględnieniem wszystkich konsekwencji ustawowych i praktycznych wynikających z tej zmiany)

ust. 3 pkt 1

- Ostatnie zdanie: „- uwzględniając zróżnicowane kwalifikacje” jest niezrozumiałe.

Art. 9a ust. 1

- Z przepisu tego wynika, że do minimum kadrowego kierunku o profilu praktycznym może być zaliczona osoba zatrudniona w niepełnym wymiarze czasu pracy, nie określono jednak minimalnego wymiaru (może to być np. 1%) – powinno się określić to minimum (np. 50%), gdyż osoby zaliczone do minimum kadrowego powinny móc realnie czuć nad jakością kształcenia.

Art. 10a ust. 1

- Przepis zbyt ograniczający możliwość prowadzenia wspólnych studiów interdyscyplinarnych przez jednostki organizacyjne różnych uczelni – w praktyce może wykluczyć tworzenie takich studiów np. przez dwa wydziały humanistyczne różnych uczelni czy przez dwie uczelnie techniczne.

Art. 11

Uwaga ogólna do przepisów określających uprawnienia do prowadzenia kierunków o profilu ogólnoakademickim i praktycznym:

Konstrukcja tych przepisów zakłada, że jednostki uczelni posiadające uprawnienia do nadawania stopni naukowych mają kompetencje merytoryczne do prowadzenia kierunków studiów o profilu praktycznym. Jest to zdaniem Rady założenie nierealistyczne. Co więcej, założenie to w istocie rzeczy deprecjonuje kształcenie o profilu praktycznym. Równie nierealistyczne jest zdaniem Rady przyjęcie, że jednostka uczelni prowadząca dobrej jakości kształcenie o profilu praktycznym (potwierdzonej przez PKA) potencjalnie „dojrzała” do prowadzenia kształcenia na profilu ogólnoakademickim (ust. 3a). Zdaniem Rady profil ogólnoakademicki i praktyczny wymagają różnych kompetencji kadry nauczającej, których rodzaj nie jest wyłącznie, czy przede wszystkim, determinowany posiadanymi stopniami naukowymi, i właśnie to rozróżnienie powinno stanowić podstawę nadawania uprawnień do prowadzenia kierunku studiów o wyróżnionym profilu. Warunku tego nie spełniają przepisy opinowanej nowelizacji ustawy; niewielkie rozróżnienie wymagań ustawowych co do kwalifikacji osób stanowiących minimum kadrowe nie jest w opinii Rady wystarczające.

ust. 1 i 2

- Por. uwagi do art. 9 ust. 1 i 2.

ust. 2a

- Pojęcie „publiczna szkoła zawodowa” nie zostało zdefiniowane; czy chodzi o PWSZ?

Rozdział 3: Nadzór nad uczelniami

Art. 34a ust. 4

- Wymaganie, aby rektor corocznie składał oświadczenie potwierdzające, że dane wprowadzone przez uczelnię do POL-onu są zgodne ze stanem faktycznym, Rada uważa za kuriozalne.

Rozdział 5: Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Rada uważa wszystkie proponowane przepisy nowelizujące art. 45 i art. 46 obowiązującej ustawy za sprzeczne z istotą roli, jaką pełni Rada w systemie szkolnictwa wyższego. Pełnienie tej roli wymaga utrzymania ustawowo zapewnionej autonomii Rady w określaniu swojego statutu. Proponowane zapisy projektu nowelizacji ustawy ingerują w tę autonomię, więc są nie do przyjęcia. Należy podkreślić, że Rada nie jest organem doradczym ministra, co jasno wynika z przepisu art. 45 ust. 1 (Rada jest wybieralnym organem przedstawicielskim nauki i szkolnictwa wyższego) i ust. 3 (Rada współdziała z ministrem ...), więc przenoszenie regulacji dotyczących tego rodzaju organów (np. Komitetu Polityki Naukowej – por. uzasadnienie do nowelizacji) na Radę jest niewłaściwe, niszczące ustrój szkolnictwa wyższego.

DZIAŁ II: Ustrój uczelni

Rozdział 1: Statut uczelni

Art. 56 ust. 2 i ust. 2a-2c

- Niezrozumiałe są powody wprowadzenia ingerencji ministra w autonomię uczelni związaną z uchwalaniem statutu i odpowiedzialności za zgodność statutu z obowiązującym prawem.

Rozdział 2: Organy uczelni

Art. 63 ust. 1 i 1a

- Przepisy zbędne – skład konwentu powinien być ustalany autonomiczną decyzją uczelni.

ust. 1a

- Niezdefiniowane pojęcie publicznej uczelni zawodowej.

Art. 71 ust. 1 pkt 3

- Ograniczenie biernego prawa wyborczego nauczycielom akademickim do okresu przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w połączeniu z art. 68 wymagającym przeprowadzenia wyborów do ciał kolegialnych, uniemożliwia osobom w wieku emerytalnym posiadającym stopień naukowy doktora habilitowanego i zatrudnionym w uczelni jako w podstawowym miejscu pracy zasiadanie w tych ciałach. Zdaniem Rady jest to rozwiązanie niewłaściwe.

Rozdział 3: Organizacja uczelni

Uwaga:

Rada podziela uwagi i zastrzeżenia zgłoszone przez KRASP.

Ponadto Rada przedstawia następujące uwagi:

Art. 84a ust. 2 pkt 3

- Nie określono o jaką ocenę PKA chodzi – pozytywną czy wyróżniającą.

ust. 4 pkt 8

- Zapis bezwzględnie ograniczający liczbę KNOW do 3 w każdym obszarze wiedzy nie uwzględnia wielkości (potencjału) poszczególnych obszarów – uprzywilejowuje obszary mniejsze.

Rozdział 4: Mienie i finanse uczelni

Uwaga:

Rada podziela uwagi i zastrzeżenia zgłoszone przez KRASP.

Ponadto Rada przedstawia następujące uwagi:

Art. 96 ust. 1 pkt 1 i ust. 2

- Przepisy zbyt szczegółowe, odnoszące się np. do wskaźników kosztochłonności, liczby studentów itp., które utrudnią ewentualną większą modyfikację lub odejście od dotychczasowego, krytykowanego algorytmu podziału dotacji bez dokonania kolejnych zmian ustawowych.

DZIAŁ III: Pracownicy uczelni

Rozdział 2: Stosunek pracy pracowników uczelni

Art. 132 ust. 5

Rada uważa za niewłaściwe, wkraczające w autonomię uczelni, aby rozporządzenie ministra określało sposób i zakres oceny okresowej nauczycieli akademickich (zresztą jak to uczynić biorąc realnie pod uwagę różnorodność uczelni).

Rozdział 4: Odpowiedzialność dyscyplinarna nauczycieli akademickich

Uwagi ogólne i szczegółowe do tego rozdziału zawarto w załącznikach:

Załączniku nr 1: opinia prof. Ewy Gruzy przewodniczącej Komisji Dyscyplinarnej przy Radzie w kadencji 2009-2012.

Załącznik nr 2: opinia dr hab. Ewy Ferenc-Szydelko przewodniczącej Komisji Dyscyplinarnej przy Radzie w kadencji 2013-2016.

Załącznik nr 3: opinia prof. Cezarego Kuleszy członka Komisji Dyscyplinarnej przy Radzie w kadencji 2013-2016.

Załącznik nr 4: opinia dr. hab. Marka Lubelskiego członka Komisji Dyscyplinarnej przy Radzie w kadencji 2009-2012.

DZIAŁ IV: Studia i studenci

Rozdział 1: Organizacja studiów

Art. 167a ust. 2

- Zapis, że praca dyplomowa jest samodzielnym opracowaniem „zagadnienia naukowego” jest nierealistyczny w odniesieniu do studiów pierwszego stopnia, nawet w przypadku studiów o profilu ogólnoakademickim.

ust. 6 pkt 3)

- Określenie „promotor” dotyczy rozprawy doktorskiej – w przypadku pracy dyplomowej stosuje się określenie „opiekun”.

Art. 170f ust. 2

- Przepis niejasny, gdyż może być interpretowany tak, że dowolna podstawowa jednostka organizacyjna uczelni może potwierdzać efekty uczenia się „w zastępstwie” jednostki, która nie ma takich uprawnień. Przepis zbędny wobec przepisu z ust. 1.

Art. 170h ust. 1 pkt 1) – 3)

- Trudno uzasadnić wprowadzone ograniczenia dotyczące osób, którym można potwierdzić nabyte efekty uczenia się (a co z osobami, które uczą się samodzielnie?).

ust. 3 i 4

- Wprowadzone ograniczenia dotyczące limitu potwierdzanych efektów uczenia się (50% punktów ECTS) oraz liczby studentów przyjętych na studia w wyniku potwierdzonych efektów uczenia się (20%) są arbitralne i nie uwzględniają różnorodności uczelni i kierunków studiów – są zbędne. (Ponadto: przepis w ust. 3 jest źle sformułowany)

Zmiany w ustawie z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach i tytule naukowym (Art. 3)

Uwaga wstępna:

W wyniku uzgodnienia dokonanego przez prezydium Rady Głównej i Centralnej Komisji, Rada popiera postulaty Komisji dotyczące potrzeby nowelizacji przepisów ww. ustawy, w szczególności w celu usunięcia niejasności proceduralnych i doprowadzeniu do urealnienia niektórych składników procedur awansowych.

Ponadto Rada przedstawia następujące uwagi:

Art. 11 ust. 3

- Warunki przy otwieraniu przewodu doktorskiego dla beneficjentów „Diamentowego Grantu” powinny być takie same jak dla innych osób – nieuzasadnione jest wprowadzenie wyjątku.

Art. 26 ust. 1 pkt 3

- Rada uważa, że wymagania wobec osób kandydujących do uzyskania tytułu profesora powinny się opierać na syntetycznej ocenie uwzględniającej wagę różnych osiągnięć kandydata, odniesioną do specyfiki dyscypliny i specjalności naukowej. W tym kontekście wymaganie, aby kandydat uczestniczył co najmniej trzy razy w charakterze promotora lub promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim jest nierealistyczne w odniesieniu do wąskich specjalności naukowych.

Art. 28 ust. 3a i 3b oraz art. 29b

- Projekt przepisów związanych z powzięciem wiadomości o możliwości naruszenia przez kandydata do tytułu profesora praw autorskich budzi wątpliwości natury prawnej z powodu braku trybu odwoławczego.

Uchwałę otrzymuje Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Przewodniczący
Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego
Prof. Józef Lubacz

Solidarność PW – Pismo OZ NSZZ „S” w PW wydawane przez Komisję Zakładową	
e-mail: nszz@ca.pw.edu.pl ;	adres internetowy: www.solidarnosc.pw.edu.pl
tel. 234 7872;	tel./fax 22 234 53 43